

Július elején a Napsugár óvodában tisztasági festést végeznek, két hétre bezár, így a pszichiátrián ismét elkezdődik egy újabb nyárra a gyermekterápia. Hanna reggelenként az eddigieknél is gondosabban készül a napra, megtervezi az öltözetét, a blúzhoz próbálgatja a szoknyáját, hosszan fésüli a haját. A buszon összeméri magát a vele hasonló kislányokkal, megjegyzést tesz rájuk, s elirigyel tőlük egy-egy csatot, bábut. S kérdez felőlük, főleg, ha

Géczi János 77

A HANG

(regényrészlet)

sóvár szemekkel néznek rá vissza, miért ilyenek, miért is olyanok? Hannát és a vele pusmogó lányát sokszor megmustrálják, Judith érzékeli, ahogyan az anatómusi tekintetekkel összevetik őket. Hanna bőrszíne minduntalan bámulat tárgyává válik. Talán emiatt. A lányka arcszerkezetét gyakorta át-pásztázzák. Talán másért. Judith arra törekszik, hogy lássák rajtuk: külföldiek. Már mint, hogy külföldiek is. Igyekszik felismerhetővé tenni a márkás, karban tartott cipőjét. Az ujjára húzott, egyedi kivitelezésű gyűrűt. Máskor angol nyelvű mesekönyvet nyom a gyermeke kezébe.

A kórház udvarán szabadjára engedik a gyermekeket, s Judith ehhez hasonló szabadságra vágyott, bár hiába, saját gyermekkorában. Törp papa, látszólag nehezményezi ugyan, ideiglenesen mentesül orvosi teendői alól. Ilonka nővér a tízórai után ismét csokoládédarabokat osztogat. Az ápolónők, ha valamelyik gyermek betéved valamelyik kórterembe, kézen fogva vezetik ki őket, miközben megtárgyalják az élet ügyes-bajos dolgait. A betegek örülnek a gyerekek által adódó elfoglaltságoknak. Labdázhatnak velük, felügyelik a homokvár építését, a nyári étrend anomáliáit, s apró titkokat fürkésznek ki a gyermekek révén a szülőkről. Judith, aki az év kezdetén megkapta az önálló rendelés lehetőségét, saját szobához jutott, s naponta öt beteggel – délelőtt kettővel, délután a könnyebb három esettel – folytat terápiás beszélgetést. A váltások szünetében ránéz a lányára, s persze a többi gyerekre is. Felügyeli a csoportdinamikát. Rögzíti az átalakult csoportszerkezetet. Visszaszorítja az agressziós megnyilvánulásokat. Szót vált egyik-másik magányosan tevékenykedő gyerekekkel. Kémleri a beteg felnőttek reakcióit. Aztán még megiszik egy kávét, többnyire Anikóval vagy Ilonka nővérral, ám bár ha Ilonával, akkor a főorvos is fel-feltünedezik.

Hanna az elmúlt nyárhoz képest megváltozott. Egyedül is játszik, vagy ha nem, a felnőttek hódolatát fogadja. Apró, egzotikus, kegyes uralkodónővé alakul, ha lányok közé keveredik, de ha fiúk legyeskednek körülötte, érvényesíti az akaratát. Judith egyre-másra felfedezi benne az apai tulajdonságokat.

Vajon miért nem érdeklődik a lánya felől, tépelődött sokszor Hanna apjáról? Él-e, hal-e? Létezhet-e úgy, hogy ez mindig így marad? Hanna és Törp papa továbbra is szeretnek együtt lenni. Hanna, Judith meglesi, bele-belecsúsztatja apró kezét Törp mancsába, s hagyja, hogy vezessék. Judith nyilvános helyen sosem foghatja meg újabban a lánya kezét, kirántja, ezzel is mutatja nagylányságát és függetlenségét. Törp keze azonban fontos. Mert férfikéz? Mert apró?

– Láttam Törp papa fenekét! – szalad ujjongva a nyári egyik napján feléje a lánya.

– Ne kiáltozz! – vonja a hozzá tapadó lányka fejét magához Judith. – Mit láttál, te? – faggatja.

– Törp papa fenekét. Szép kerek!

– Hol láttad? – hajol le Judith. De az aggodalmat nem érzi ki a kérdésből Hanna.

– A kulcslukban.

– Mit kerestél te ott? – fordítja a lány arcát tenyerével a magáé felé Judith.

– Meg akartam nézni, milyen belülről a kulcsluk.

– No és milyen?

– Sötét. És a végén van egy másik luk.

– Hol volt a kulcsluk?

– Törp papa irodája ajtaján.

– Ugye tudtad, hogy ez illetlen dolog? Nem szokás leskelődni.

– Én nem leskelődtem! – toppant Hanna, s farkasszemet néz anyjával.

– Érted? Nem tettem olyat.

– A kulcsluk olyan, mint egy kaleidoszkóp. Nem a valóságot mutatja, hanem különös ábrákat. – állítja Judit, de tudja, ilyesmit nem hisz el egy hamarosan iskolába menő lány.

– És akkor mit csinált a szobájában Törp papa?

– Dolgozott. De te, lányom, nem Törp papát láttad.

– Csak a fenekét.

– Azt a kaleidoszkóp csinálta!

– Anyu, te hazudsz nekem! Nő az orrod, már egészen hosszú! És én tudom is, mit csinált Törp papa!

Judithban megáll a szusz, nem szándékozik a baljós helyzetet tovább kísérteni, de nincs épkezláb ötlete sem a helyzet megoldására. Hanna siet a segítségére!

– Terepautóztott!

Judith elneveti magát, a tarkójára paskol a lányának, ad a fehebűbjára egy puszit, s meglóditja, induljon játszani.

– Igen. Terepautóztott, mert melege van.

Az ebédnél Ilona nővér, áthajolva a tányér fölött a szemközt ülő Judithhoz, kajánul közli, hogy Hanna mindenkinek elújságolta, Törp papa a szobájában terepautózik. S azt is, hogy utána nézett, ő, azaz Ilonka nővér, hogy Dzsejb, az a céda is a szobában tartózkodott, időpontja volt neki, és nem tudja, hinni lehet-e a leánynak, mert akkor érdemes lenne, 79
ugye, a főorvosnak szólni, vagy sem, és akkor fátylat a dologra, az egész történet betudható a gyermekszájnak.

– Terepautó! Képzeld, terepautó! – dohog Ilonka nővér, mert megjelenik az ebédelők között az ülő étkezőknél nem magasabb Törp papa. Aki azonban, úgy tűnik, s ennek a képességének a bizonyosságát is adja, tud szájról olvasni.

– Nem inkább terapeuta? – Törp papa odaférfkőzik Judith és Ilonka nővérhez. – Jó étvágyat! Szabad ez a hely? Ehető az étel? – Judith paprikavörös arcán keveset tűnődik, majd átfordul a merev de-
rekú, szájában gombócot forgató Ilonka nővérhez.

– Pukkadjatok meg! – és elpirulva áll odébb. De azért egyet visszakacsintott. – Meglátogatom Hannát! Ő szívesebben lát, mint ti!

Új Forrás 2014/7 – Géczti János: A hang
(regényrészlet)

